

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Flynn Berry

Sora pierdută

Traducere din engleză de Laurențiu Dulman

O femeie din East Riding a fost dată dispărută. Locuia în Hedon, aproape de locul în care am crescut noi. Când o să afle Rachel de dispariție, o să creadă că a fost mâna lui.

Firma pubului Surprise, o navă cu pânze pe o mare verde, scârțâie în vânt. Localul se află pe o stradă liniștită din Chelsea. După ce am terminat lucrul pe Phene Street, am venit aici să iau prânzul și să beau un pahar de vin alb. Lucrez ca asistentă pentru o peisagistă. Specialitatea ei sunt pajiștile. Arată de nici nu zici că sunt făcute de mâna omului.

Pe ecranul televizorului, un reporter merge prin parcul unde a fost văzută ultima oară femeia dispărută. Polițiștii și câinii se împrăstie pe dealurile din spatele orașului. Aș putea să-i spun lui Rachel în seara asta despre femeie, însă asta ne-ar strica întâlnirea. S-ar putea să nu aibă nicio legătură cu ce i s-a întâmplat ei. Și e posibil ca femeia să nu fi pățit nimic.

Muncitorii care lucrează la casa de peste drum au terminat de mâncat, iar acum, cu pungile de hârtie albă mototolite la picioare, stau tolăniți pe trepte, în lumina

rece a soarelui. Trebuia să fiu deja la gară, să iau trenul spre Oxford, dar, cu haina pe mine și cu fularul la gât, mai rămân la bar o vreme, în timp ce un detectiv de la secția din Hull le cere telespectatorilor să anunțe poliția dacă au vreo informație despre persoana dispărută.

Când se trece la știrea despre furtuna din nord, ies pe sub firma care atârână la intrare și, la prima intersecție, cotesc pe Royal Hospital Road. Trec pe lângă peluzele tunse din Burton Court. Pe lângă o agenție imobiliară. Pe lângă casele înșorite din Chelsea și Kensington. Eu încă locuiesc într-un bloc din Kilburn. Casa scării miroase a vopsea proaspătă, iar pescărușii plonjează în balcoane. Și, bineînțeles, n-am grădină. Cizmarul n-are ghete bune etc.

Pe Sloane Street trec taxiuri negre, ale căror faruri se reflectă în vitrine ca niște globuri de lumină încețoșate. În vitrina unei librării e expus un teanc de exemplare dintr-o nouă traducere a celor *O mie și una de nopți*.

Una dintre poveștile din carte este despre un magician care, ca să rămână tânăr, bea o poțiune făcută dintr-o plantă. Problema e că planta cu pricina crește doar pe vârful unui munte, așa că, în fiecare an, magicianul păcălește pe câte un tânăr să se cațare pe munte. „Aruncă-mi planta, îi cere magicianul. Apoi am să vin să te cobor de pe munte.” Și tânărul îi aruncă iarba. Nu-mi aduc aminte sfârșitul. Poate că asta era tot. Am uitat sfârșitul celor mai multe povești din carte, cu excepția celei mai importante, anume că Șeherezada scapă cu viață.

Câteva minute cu metrul, apoi ies iarăși la suprafață și urc treptele gării Paddington. Îmi iau bilet și o sticlă de vin roșu de la Whistlestop.

Motoarele trenului zumzăie pe peron. Mi-aș dori ca Rachel să se mute la Londra.

— Dar așa, n-ar mai trebui să vii aici, îmi spune ea de fiecare dată, și chiar îmi place casa ei — o casă de țară veche, pe vârful unei coline scunde, cu câte un ulm de fiecare parte.

Foșnetul lor în bătaia vântului umple camerele de la etaj. Și lui Rachel îi place să locuiască acolo, singură. Acum doi ani, era cât pe ce să se mărite.

— Am scăpat ca prin minune, obișnuiește ea să spună.

În tren, îmi sprijin capul de spetează și mă uit la peisajele de iarnă care se perindă prin fața ferestrei. În vagonul meu sunt doar câțiva navetiști care, fiind vineri, au plecat mai devreme de la serviciu. Cerul cenușiu se transformă într-o fâșie violet la orizont. Aici, în afara orașului, e mai frig. Se vede pe fețele celor care așteaptă pe peroanele garilor. Printr-o crăpătură din partea de jos a panoului intră șuierând un firicel de aer. Trenul e o capsulă luminată care străbate câmpurile de culoarea cărbunelui.

Doi băieți în hanorace aleargă pe lângă vagonul în care mă aflu, dar, înainte să ajungă în dreptul meu, sar peste un zid scund și se fac nevăzuți. Trenul intră într-un lăstăriș des, care vara face ca lumina să devină verde și pâlăitoare, ca și când ai fi sub apă. Acum, lăstărișul și-a pierdut frunzele, așa că lumina nu se schimbă deloc. Văd păsările odihnindu-se pe crengile năpădite de plante agățătoare.

Acum câteva săptămâni, Rachel mi-a zis că vrea să ia niște capre să le crească și că păducelul din fundul grădinii ar fi un loc bun de cățărat pentru ele. Deja are un câine, un ciobănesc german mare.

— Și ce-o să zică Fenno de capre? am întrebat-o eu.

— O să fie înnebunit de fericire, probabil, mi-a zis ea.

Mă întreb dacă toate caprele se cațără în copaci, sau doar anumite specii. N-am crezut-o pe Rachel până nu mi-a arătat poze cu o capră cocoțată pe o creangă de cedru și una cu mai multe capre care se cățăraseră într-un dud alb. Dar niciuna dintre poze nu arăta cum se cocoțaseră în copac.

— Cu ajutorul copitelor, Nora, mi-a explicat Rachel, chestie care pentru mine n-are niciun sens.

Pe culoar apare o femeie cu un cărucior și îmi cumpăr un Twix pentru mine și o ciocolată Aero pentru Rachel. Tata zicea că suntem niște fete lacome.

— Ai dreptate, îi răspundea Rachel.

Mă uit la câmpurile care mi se perindă prin fața ochilor. În seara asta, am să-i spun despre bursa pentru artiști pe care am primit-o de curând și care începe peste două luni, în ianuarie. Douăsprezece săptămâni în Franța, cu cazare asigurată și o mică sumă de cheltuială. M-am înscris la concurs cu o piesă pe care am scris-o în facultate, intitulată *Mirele tâlhar*. E rușinos că n-am scris nimic mai bun de atunci, dar deja nu mai contează, pentru că o să scriu ceva nou în Franța. Rachel o să se bucure pentru mine. O să bem ceva ca să sărbătorim. Mai încolo, la cină, o să-mi povestească întâmplări de la ea de la serviciu, iar eu n-am să-i spun despre femeia dată dispărută în Yorkshire.

Când ajungem la dealurile de cretă, sirena trenului scoate un șuier grav și prelung. Încerc să-mi aduc aminte ce a zis Rachel că o să gătească. Mi-o imaginez trebuluind în bucătărie, trăgând bolul de gresie plin cu castane mai aproape de marginea blatului. Cocos cu vin și mămligă, parcă așa a zis.

Îi place să gătească, în parte datorită jobului. Zice că pacienții ei vorbesc mereu despre mâncare, pentru că nu mai au voie să mănânce ce vor. O întreabă deseori ce gătește, iar ei îi place să le dea un răspuns interesant.

Acoperișuri cu țiglă și hornuri de teracotă se ridică peste un zid înalt de cărămidă, care înconjoară un întreg sat. Dincolo de zid, se întinde un câmp presărat cu tufe uscate și garduri vii printre care își fac loc poteci. La marginea câmpului, un bărbat cu pălărie verde are grijă de un foc de gunoaie. Frunzele carbonizate se înalță și se răsucesc pe cerul alburii, plutind deasupra câmpului.

Scot din geantă dosarul cu proprietăți de închiriat din Cornwall. În vară, Rachel și cu mine am închiriat o casă în Polperro. Amândouă avem concediu de Crăciun și plănuim să închiriem o casă pentru weekendul ăsta.

Polperro este așezat în pliurile unei văi de pe malul mării. Casele vâruite în alb, cu acoperișuri de țiglă, sunt cuibărite pe versanții împăduriți. Între cele două stânci se află un port, iar dincolo de dig, un port interior, suficient de mare cât să adăpostească vreo zece iahturi mici, cu vile și puburi construite pe chei, chiar lângă apă; la reflux, carenele iahturilor coboară în noroiul de pe fundul portului. În bucla vestică a văii se află două case vechi pătrătoase — una din cărămidă maro-închis, cealaltă albă. Deasupra lor, șirurile de pini-umbrelă se profilează pe cer. Dincolo de casele vechi, chiar în vârf, e o casă de pescar construită pe versantul stâncos. Casa e făcută din granit, așa că, în zilele ceapoase, abia dacă se mai distinge de pietrele din jur. Casa pe care am închiriat-o noi era pe un promontoriu aproape de Polperro, la zece minute de mers pe jos, pe un drum de-a lungul coastei, și avea

o scară privată, cu șaptezeci și una de trepte săpate în piatră, care duceau la plajă.

M-am îndrăgostit de Cornwall cu pasiune nebună și cu gelozie. Aveam douăzeci și nouă de ani și tocmai descoperisem această regiune, dar era a mea. Lista lucrurilor care îmi plăceau la Cornwall era lungă, dar nu completă.

Lista cuprindea casa noastră, bineînțeles, și orașul, și Peninsula Șopârlei, și legenda Regelui Arthur, a cărui cetate se afla la câțiva kilometri în susul coastei, la Tintagel. Orașul Mousehole, pronunțat „mouzall”. Daphne du Maurier și *Noaptea trecută am visat că am mers din nou la Manderley*¹ — bineînțeles că visai, toată lumea care pleca de aici visa că se întoarce. Plimbările văduvelor. Fotografiile din puburi care înfățișau naufragii și localnici în cămăși lungi și surtuțe maro, care păreau niște pitici pe lângă carenele sfărâmate.

În fiecare zi, lista trebuia rescrisă. Am adăugat pini-umbrelă și Hanul Crumplehorn. Pateurile cu carne și cartofi și berea din partea locului. Înotul, atât în larg, cât și în cavernele liniștite, cu apă prelingându-se pe pereți. Am adăugat fiecare clipă petrecută acolo, chiar și cele în care dormeam.

— Totul e mai frumos aici, am spus eu.

— Așa e, a răspuns Rachel.

— Ce-ți place cel mai mult în Cornwall? am întrebat-o eu, dar ea a oftat. Sau pot să-ți spun ce-mi place mie cel mai mult.

Însă apoi a zis:

— Păi, în primul rând, oceanul.

Cred că ei i-a plăcut acolo chiar mai mult decât mie, și e mai nerăbdătoare decât mine să se întoarcă în Cornwall. N-a fost în apele ei în ultima vreme. Pare stresată de serviciu și e mereu obosită.

La următoarea stație, controlorul previne pasagerii cu privire la posibile întârzieri mâine, din cauza furtunii. Excelent, îmi spun în sinea mea, deci o să ningă.

Traversăm încă un orașel, în care mașinile deja merg cu farurile aprinse — globuri de un galben palid în lumina slabă a după-amiezii —, apoi trenul ocolește o pădure de plopi și intră în Marlow.

Rachel nu mă așteaptă în gară. Nu e ceva neobișnuit. Se întâmplă des să stea la spital până târziu. Când ies de pe peron, lumina e atât de slabă, încât pare că acoperișurile sunt deja acoperite cu zăpadă. Pornesc spre casa ei, îndepărtându-mă de orașel, și, în scurtă vreme, ajung pe o porțiune de drum aflată în câmp deschis, o fâșie îngustă de asfalt mărginită de ferme.

Mă întreb dacă o să-mi iasă în întâmpinare cu Fenno. Sticla de vin roșu mi se lovește de spate. Îmi imaginez bucătăria lui Rachel. Bolul cu nuci, mămliga bolborosind pe plita electrică. O mașină se apropie de mine și mă retrag pe marginea drumului. Mașina încetinește, iar femeia de la volan mă salută din cap, apoi accelerează.

Iușesc pasul, respirația îmi încălzește pieptul și-mi țin mâinile reci strânse pumn adâncite în buzunare. Norii grei se îngheșuie deasupra mea și liniștea e atât de adâncă, încât îmi țiuie urechile.

În cele din urmă, apare casa de pe deal. Urc coasta, cu pietrișul scrâșnindu-mi sub tălpi. Mașina ei e parcată în față, probabil că Rachel tocmai a ajuns acasă. Deschid ușa.

¹ Prima frază din romanul *Rebecca*, de Daphne du Maurier. (N.T.)

Înainte să-mi dau seama ce e în neregulă, fac un pas înapoi, ca și când s-ar fi revărsat ceva peste mine.

Mai întâi văd câinele. Atârână în lesă la capătul de sus al scării. Funia trosnește, în timp ce câinele se răsuțește ușor. Știu că e grav, dar e și uimitor. „Cum o fi făcut asta?“, mă întreb în sinea mea.

Lesă e înfășurată în jurul unui stâlp al balustradei. Probabil s-a încurcat, iar câinele a căzut și s-a spânzurat. Dar e sânge pe podea și pe pereți.

Gâfâi, deși totul în jurul meu e tăcut și nemișcat. Trebuie să fac imediat ceva, dar nu știu ce. N-o strig pe Rachel.

Urc treptele. E o dâră de sânge pe perete, chiar sub umărul meu, ca și când cineva s-ar fi sprijinit de el în timp ce urca scara. Când se termină dâră, pe treapta de deasupra ei văd urme de mâini roșii, la fel și pe treapta următoare și pe palier.

Pe holul de la etaj, petele devin informale. Nu mai văd urme de mâini. Pare că cineva s-a târât sau a fost târât. Rămân cu privirea ațintită asupra dărelor, iar după o vreme, mă uit în lungul holului.

Mă aud plângând în timp ce mă târăsc spre ea. Partea din față a cămășii ei e neagră și udă. Îi așez cu grijă capul în poala mea. Duc mâna la gâtul ei, încercând să-i simt pulsul, apoi îmi cobor urechea spre buzele ei, să-i ascult respirația. Obrazul mi se atinge de nasul ei și simt fiori reci pe ceafă. Îi suflu aer în gură și o apăs cu palma pe piept, dar mă opresc. S-ar putea să-i fac mai mult rău.

Îmi lipesc fruntea de cea a lui Rachel și holul se întuneacă. Aerul pe care îl expir îi mângâie fața și părul. Pereții holului par să se strângă.

N-am niciodată semnal la telefon în casa ei. Trebuie să ies afară ca să chem o ambulanță. Nu-mi vine s-o las singură, dar cobor treptele împleticindu-mă și ies pe ușă.

După ce închid telefonul, nu-mi mai amintesc ce am zis. În jur nu se vede nimeni, doar casele vecinilor și dealurile din spatele lor, iar în liniștea zumzăitoare mi se pare că aud marea. Cerul se involburează deasupra mea. Ridic privirea. Îmi iau capul în mâini. Urechile îmi țiuie ca și când cineva ar țipa foarte tare.

Aștept ca Rachel să apară în prag. Nedumerită și oboșită, cu ochii ațintiți asupra mea. Aștept să-i aud tălpile pe trepte, dar după câteva clipe răsună o sirenă.

Trebuie să coboare înainte să ajungă ambulanța. Totul se va termina când o va vedea și altcineva zăcând pe podea. Sirena se aude mai tare și simt cum mi se mișcă buzele, ca și când aș zâmbi. Mă uit la ușă, sperând că ea o să iasă.

În cele din urmă, apare ambulanța, gonind pe drumul dintre ferme. Intră pe aleea de acces, improșcând cu pietriș, iar când ușa se deschide și paramedicii dau fuga spre mine, nu pot să spun nimic. Primul paramedic intră în casă, iar al doilea mă întreabă dacă sunt rănită. Cobor privirea și văd că am cămașa pătată de sânge. Văzând că nu răspund, începe să mă examineze.

Mă îndepărtez de el și o iau la fugă pe trepte, în urma primului paramedic — o femeie. Fața lui Rachel e întoarsă spre tavan, părul îi e răsfirat pe podea, iar mâinile, întinse pe lângă corp. Îi văd picioarele încălțate cu șosete groase de lână. Îmi vine să-l ocolesc pe paramedic și să strâng în brațe picioarele lui Rachel.

Paramedicul îmi arată un loc de pe gâtul lui Rachel, apoi atinge același loc de pe propriul gât, chiar sub

mandibulă. N-o pot auzi din pricina zgomotelor pe care le scot. Mă ajută să cobor treptele. Deschide ușile din spate ale ambulanței și mă așază pe marginea ei, acoperindu-mi umerii cu o folie termoizolatoare. Umezeala de pe cămașa mea se răcește, lipindu-mi materialul de burtă. Dinții îmi clănțane. Paramedicul pornește o aerotermă și din ambulanță se revarsă un val de căldură, învăluindu-mi spatele și împrăștiind abur în aerul rece.

În scurtă vreme, ajung și mașini de poliție, iar ofițerii în uniforme negre se apropie de peluza din fața casei. Îmi plimb privirea de la unul la altul. Din stația unuia se aud pârâituri. Aștept ca unul dintre ei să zâmbească și să-mi spună că a fost o farsă. Un ofițer înfige un țărș în pământ și întinde bandă reflectorizantă în fața ușii de la intrare, banda legănându-se ușor în urma lui.

Marginile câmpului meu vizual se înceteșează, apoi dispar complet. Sunt atât de obosită! Încerc să-i urmăresc pe polițiști, ca să-i pot povesti lui Rachel cum s-au desfășurat lucrurile.

Cerul pare să spumege, coborând spre noi precum creasta unui val nevăzut. „Cine ți-a făcut asta? mă întreb în sinea mea. Dar nu asta contează, ce contează e ca tu să te întorci.” La casa de peste drum, magazia fără uși folosită pe post de garaj e goală. Acolo locuiește un profesor de la Oxford. „Fermierul gentleman”, așa l-a poreclit Rachel. Dincolo de casa profesorului, șirul de dealuri seamănă cu fața verticală a unei stânci, cu poteci abrupte săpate în piatră. Mă uit țintă la dealuri până am impresia că se desprind și o iau din loc, apropiindu-se de mine.

Polițiștii nu intră în casă. Așteaptă pe cineva. Ofițerul care a întins banda rămâne de pază lângă ușa de la intrare. În padocul de lângă casa profesorului, o femeie se

plimbă cu calul. Cabana ei se află în spatele padocului, aproape de poalele dealului. Calul și femeia galopează într-un cerc mare sub cerul tot mai amenințător.

Femeia se apleacă în față, împotriva vântului, și mă întreb dacă ne poate vedea. Casa, ambulanța, polițiștii de pe peluză.

Dinspre drumul de acces se aude o portieră trântită, un bărbat și o femeie pășesc pe pietriș. Toată lumea se uită la cei doi, care urcă dealul spre noi, cu mâinile în buzunare. Amândoi poartă pardesiuri cafenii, cu poalele fluturând în vânt. Cei doi se uită la casă, apoi femeia își mută privirea spre mine. Mă uit în ochii ei, stând nemișcată în bătaia vântului rece. Femeia ridică banda reflectorizantă și intră în casă. Închid ochii. Aud pași apropiindu-se pe pietriș. Bărbatul se lasă pe vine lângă mine. Așteaptă.

Culorile mai zăbovesc câteva clipe în spatele pleoapelor închise. Imediat o să se facă totul negru și am să aud ulmii foșnind deasupra capului. Îmi închipui că intru în bucătărie și văd vesela noastră în chiuvetă și pe plita electrică. Rămășițele de mămăligă uscate pe fundul oalei. Pe bufet, cojile castanelor pe care le-am decojit frigându-ne degetele.

Dacă merg în camera ei, o să văd pe dușumele umbrele proiectate de ulmul dinspre miazăzi. Câinele adormit, întins sub pat, aproape de Rachel, ca să-l poată mângâia întinzând mâna peste marginea saltei. Și Rachel, adormită.

Deschid ochii.

Bărbatul care s-a lăsat pe vine lângă mine mă salută. Cu o mână își ține cravata lipită de piept. În spatele lui, vântul culcă iarba de pe deal.

— Bună, Nora, îmi spune, iar eu mă întreb dacă ne-am mai întâlnit vreodată până acum.

Nu-mi aduc aminte să fi spus cuiva cum mă cheamă. Probabil că o cunoaște pe Rachel. Are o față mare și colțuroasă și pleoapele lăsate. Încerc să mi-l amintesc de la un eveniment din orașel, de la vreun foc de tabără sau de la dineul la care se strâng bani pentru pompieri.

— Inspector detectiv Moretti. Sunt de la secția din Abingdon.

Simt un șoc puternic. N-o cunoaște pe sora mea, pentru că în Marlow nu există detectivi specializați în omoruri. Dacă vrei să faci o plângere mai serioasă, probabil că trebuie să te duci până la Oxford sau Abingdon.

Pornim împreună spre mașina lui, în timp ce două femei în salopete albe de criminaliști se îndreaptă spre casă.

Mașina pornește și simt că nu pot să respir. Mă uit la șirul de platani care se perindă prin fața geamului.

Aș putea crede că e un vis, dar nu e. Bărbatul care conduce lângă mine e real, la fel ca umezeala care îmi lipește cămașa de abdomen, la fel ca gândurile care mi se învâlmășesc în cap.

Aș vrea ca șocul să dureze mai mult, dar durerea e deja aici, s-a prăvălit ca o ghilotină atunci când paramedicul a pus degetul pe gâtul lui Rachel. Mă tot gândesc că nu-mi voi mai vedea sora niciodată. În timp ce mergem cu mașina prin Marlow, îmi dau seama că vorbesc cu mine însămi în capul meu. Nu mai e nimeni înăuntru. De obicei, când am senzația ciudată că mă uit la mine însămi în timp ce gândesc, îmi exprim gândurile sub forma unor lucruri pe care i le spun lui Rachel.

Mă crispez pe scaun. Mașinile trec pe lângă noi pe autostradă. Mă întreb dacă detectivul conduce întotdeauna atât de încet sau numai când are pe cineva în mașină. Îmi dau seama că nu m-am uitat la indicatoare, așa că nu știu unde mergem. O parte din mine speră să mă ducă pe un câmp întunecat și umed, departe de luminile orașului. Ar fi simetric. Una dintre surori asasinată, apoi și cealaltă, totul în decurs de câteva ore.

Detectivul a făcut-o. Apoi a ocolit casa și a venit pe drum, după care m-a convins să plec cu el în timp ce toată lumea era atentă în altă parte. Nu-mi trebuie mult să mă conving că așa este. Frica e deja aici și încearcă să iasă la suprafață. Iau un pix din geantă și îl țin strâns în mână, ascunzându-i vârful sub coapsă.

Mă aștept să încetinească în dreptul uneia dintre ieșirile de pe autostradă, spre o fabrică abandonată sau o livadă. Autostrada e mărginită de locuri pustii, așa că tipul are multe opțiuni. Mă pregătesc să-i înfig pixul în ochi, apoi am să dau fuga înapoi acasă la Rachel. Pe care

am s-o găsesc stând în living. O să ridice privirea încrunțată și o să mă întrebe: „Ai reușit?”

Dar în scurtă vreme apare indicatorul pentru Abingdon. Detectivul iese de pe autostradă, iar la capătul străzii oprește la semafor. Are o față inexpressivă și se uită prin parbriz, așteptând să se facă verde.

— Cine a omorât-o? întreb eu.

Nu se uită la mine. În mașină se aude ticăitul lămpii de semnalizare.

— Încă nu știm, spune el, apoi semaforul se face verde și detectivul bagă mașina în viteză.

La intrarea în clădirea poliției, în vârful unui stâlp, e un cub luminos rotativ pe care scrie: „Poliția Valea Tamisei”.

La etaj, într-un birou *open-space*, un bărbat blond, în costum negru — sacoul atârându-i pe umeri — stă în fața unei table albe. Când ne aude intrând, se îndepărtează de tablă, pe care tocmai a lipit o poză cu Rachel.

Scot un geamăt înăbușit. E fotografia de pe site-ul spitalului: fața ei ovală încadrată de păr negru. Chipul ei îmi este atât de familiar, încât e ca și când m-aș uita la mine însămi. Are un ten mai deschis decât mine și oase faciale mai pronunțate.

Eu pot trece neobservată într-o cameră, ea nu. Amândouă avem pomeți înalți, dar ai ei ies în afară ca niște butoane. În fotografie, zâmbește cu gura închisă, cu buzele ușor strânse.

În biroul de interogatoriu, Moretti ia loc în fața mea, descheindu-și cu o mână nasturele de la sacou.

— Ești obosită? mă întreabă el.

— Da.

— Din cauza șocului.

Încuviințez din cap. E ciudat că sunt atât de obosită și, în același timp, atât de speriată, ca și când corpul meu ar fi adormit, dar ar primi șocuri electrice.

— Vrei să-ți aduc ceva? întreabă el.

Nu știu la ce se referă, iar când vede că nu răspund, îmi aduce un ceai, de care nu mă ating. Îmi întinde un hanorac bleumarin și niște pantaloni de trening.

— Dacă vrei să te schimbi.

— Nu, mulțumesc.

Câteva minute, vorbește despre nimicuri. Are o cabană la Whitstable. Îmi spune că e frumos la reflux. Mă neliniștește, deși îmi vorbește despre mare.

Îmi cere să-i spun ce am văzut când am intrat în casă. Îmi aud limba ridicându-se cu un plescăit înainte de fiecare răspuns. Moretti se freacă la ceafă, greutatea palmei apăsându-i capul.

— Locuiești cu ea?

— Nu, locuiesc la Londra.

— E ceva obișnuit să vii la ea vinerea după-amiaza?

— Da. O vizitez des.

— Când ai vorbit ultima oară cu ea?

— Aseară, în jur de ora zece.

Cerul s-a întunecat și se văd dreptunghiurile de lumină gălbuie ale clădirii de peste drum.

— Și ce impresie ți-a lăsat?

— Era ca de obicei.

Peste umărul detectivului, unul dintre dreptunghiurile de lumină se stinge. Mă întreb dacă se gândește că eu am făcut-o. Dar pare puțin probabil, așa că temerea mea se stinge repede, ca o explozie submarină a cărei undă de șoc abia ajunge la suprafață. O clipă, mi-aș dori să fiu victima unei înscenări. Dacă ar fi așa, acum aș